

Co je biokvalita? Půda, voda, kuře, kráva bez antibiotik a hormonů. Mrkev i okurka pak mají jinou chuť, a léčí

radiouniversum.cz/neumannova-helena-3d-co-je-biokvalita-puda-voda-kure-krava-bez-antibiotik-a-hormonu-mrkev-i-okurka-pak-maji-jinou-chut-a-leci

4. června 2023

Helena Neumannová Díl 3/3

Text 4.6.2023 38 min Přehrát

#Příroda #Zdraví

Člověk by mýsl, že produkty získávané z bylin přímo vybízející k nálepce „eko“ nebo „bio“, mají v dnešní Evropské unii předem vyhráno – to se přece chce. Jenže to tak není. Někteří jsou si rovnější. A tak zatímco neprověřená vakcína dostane zelenou, a zaplatí se za ni miliardy, tak tisíce let prověřené přírodní produkty nesmějí inzerovat své léčivé účinky. A jednotlivé firmy napříč Uníí si také nejsou rovny, protože, jak říká naturopatka a zakladatelka farmy Levandulové údolí Helena Neumannová, zatímco Němci, Rakušané nebo Francouzi pobírají tučné dotace a bonusy na produkci „zdravých“ potravin či doplňků, tak Východoevropané jako Češi, Slováci, Poláci a Maďaři na ten samý produkt nedostanou nic. A v předchozí části rozhovoru s povzdechem dodala: „My jsme samozřejmě Evropskou unii vítali. Naivně jsem si myslela, že budu

pod střechou nějakého velkého společenství, které se bude dobře starat o své ovečky, a bude jim napomáhat, nahrávat. Bude je podporovat v tvořivosti. Jak naivní jsem byla.“

Martina: Pojdme tedy ještě jednou pojmenovat viníka, protože určitě za vším nestojí jenom Evropská unie. Už za minulého režimu šlo veškeré lidové léčitelství jaksi žebrotou, protože bylo minulým režimem dehonestováno, vysmíváno a podobně. Takže jsme přišli o tradici, kterou babičky předávali svým vnučkám, a zkrátka bylo to vždycky jakési klíčové, nebo podpurné léčitelství v našich životech.

Helena Neumannová: Troufám si říct, že poslední sláva našeho bylinoznalectví spadá do období První republiky, a to až do momentu, kdy na naše území vstoupil Hitler. Máme spousta krásných knih, a ví se, že nejvzácnější bylinoznalci byli v oblasti Sudet. Já měla to štěstí, že jsem se přes doktora Hájíčka dostala k některým recepturám, takže je dodnes ochraňuji a ctím. Ale když se podíváte i na knihu „Žitkovské bohyně“, tak tam je to nádherně popsáno, a byť je to populární kniha, tak autorka dokázala lidem krásně sdělit to, co jsme si skutečně nechali ukrást. My jsme totiž vybudovali v lidech strach. Upřímně, zlý komunista trápil Mikoláška natolik, že měl chuť přestat. Pokud čtete skutečnou knihu, nejen film, tedy příběh tak, jak to opravdu bylo, tak on opravdu došel do takového stádia, že měl chuť přestat.

Já se vám přiznám, že i přes to, že se mí klienti ke mně chovají s obrovskou úctou, jezdí k nám rádi, a hledají cestu k bylinám, tak v době covidu jsem padla na kolena. Dehonestace špičkových odborníků, kteří se nebáli říct nahlas, jak to ve skutečnosti je, a co bychom měli dělat, a neznalost lidí, mě natolik trápila, že jsem si skutečně řekla: „Tohle nemá cenu. Já to nikdy nedokážu.“ Ale nastal červen 2020, republika byla zavřená ve vztahu k cestování k moři, ale byla otevřená k cestování u nás. Na pár měsíců, samozřejmě. A představte si, že – měli jsme jenom maringotku a stan, ještě jsme neměli svou manufakturu, protože jsme byli v pronajatých prostorách, kde jsme dělali eventy, které nám byly ukradeny, takže

jsme přišli o obrovské peníze a neměli jsme levanduli z čeho podporovat – vesmír najednou zapůsobil, a přijelo k nám 60 000 lidí od prvního června do 30. září. A jezdili lidé, kteří byli totálně zdecimováni covidem, nebo vakcinacemi. A já jsem pochopila, že my těmto lidem můžeme pomoci.

A to se stalo? Přišla válka. Přišla znovu krize. Znovu se lidé, kteří tady chtějí tvořit, neměli, jak se nadechnout. Neměli šanci. Vláda, na kterou jsme všichni čekali, vlastně řekla: „Sorry, my to neumíme. My vám neumíme pomoci. Udělejte to, jak chcete. Vy jste nám jedno.“ A mě to strašně bolelo a znovu jsem si řekla: „Mám tady ještě co dělat? Nemám jít ven? Já asi tady v této společnosti fakt nemůžu žít.“ A pak jsem si upřímně řekla: „Nějak to musím zvládnout. Musím to nějak dokázat. Protože když všichni utečeme, tak co tady zbyde? Co se tady stane?“ A můj manžel je navíc extrémní patriot, takže jsem neměla jinou volbu. Ale pak jsem, přiznám se vám, našla jednu cestu, kterou bych tady ráda poradila všem ostatním: Řekla jsem si, že to otočím. Že tak, jako se nám sem cpe ájurvéda a čínská medicína, tak já vezmu evropské bylinoznaectví, a tradiční slovanské byliny, a prostě je odvezu do světa, kde lidé chtějí zdraví, a kde nemají krizi a mají peníze. A že oni mi pomůžou zachránit nás, a my potom budeme zachraňovat Čechy.

My Češi neumíme najít cestu ke kvalitním certifikovaným bio bylinám. Takže naše bylinoznaectví, a tradiční slovanské byliny vezu do světa, kde lidé chtějí zdraví, nemají krizi a mají peníze.

Martina: A kam je vozíte? Kam vozíte naše bylinky na výlet?

Helena Neumannová: To je moje malé tajemství. Ale přiznám se vám, že nejvíc teď pracujeme s partnery v Emirátech, kteří ale opečovávají Nový Zéland, Austrálii, Ameriku a Emiráty.

Martina: Ale teď se znovu dostáváme k tomu, že by si v Emirátech, Austrálii a Novém Zélandu neměli trhat bylinky, které rostou zase u nich?

Helena Neumannová: Měli. Máte naprostou pravdu. Ale Australané a Nový Zéland? Tam je tolik přistěhovalců, že jim to už nestačí. Amerika? To je vůbec téma na čtyři hodiny diskuse. To je zničený svět. Obávám se, že tam není jiného úniku než se vrátit na stromy. A co se týče Emirátů, tak na jejich obranu, prosím: Oni ji nedokážou vypěstovat v těch 50 °C, a už vůbec ne stresovanou větrem a mrazem, s tolika flavonoidy a antioxidanty, antibiotiky a antiseptiky, jako my. Takže to na jejich obranu. Tam to zrovna vozím, a s obrovskou láskou a říkám: Prosím, Evropané mají fantastická lázeňství – Polsko, Česko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko – vy máte fantastický wellness, ale my umíme skutečně léčit lázněmi. Vždyť oni jezdí do Karlových Varů, Mariánských Lázní, Františkových Lázní, Luhačovic, a utrácí tam obrovské peníze. Takže já jsem se rozhodla, že když my Češi neumíme najít cestu ke kvalitním certifikovaným bio bylinám, tak si holt musím pomoci jinak. A dělám to touto cestou.

Ale je mi to samozřejmě líto, a strašně moc bych si přála, abych měla dostatek financí na to, abych dělala osvětu. Dám obyčejný příklad, a to počet sebevražd a sebepoškozování u dětí mezi 12. až 18. rokem, kterým se teď extrémně věnujeme, protože pomoc je potřeba, a nejde tam vůbec o peníze. Toto číslo narůstá tak extrémně – nejenom u nás, ale v celé Evropě – že říkáme maminkám: „Dobře, pojdme to zkusit ve školách.“ A představte si, že už máme dvě školy, jednu státní, jednu soukromou, kde jsme opravdu nabídli studentům možnost aplikovat ráno na vnitřní zápěstí a spánky esenciální olej. Nic víc. A těm lidem je líp. Lépe se soustředí, protože jim zvedáme serotonin a dopamin, to znamená, že kognitivní funkce fungují tak, jak mají: Soustředěnost, kreativita a energie. Večer usínají, mají menší noční můry. Menší deprese, menší úzkost, menší nespavost, a my jsme šťastni.

Nic nedokáže léčit víc než pozornost, komunikace, pohlazení, láska, něha a laskavost. A byliny, jako levandule lékařská, na nespavost, úzkosti, deprese a noční můry.

Martina: Slyším mnohé nevěřící Tomáše, jak říkají: „Takže mi chcete říct, že tuto covidem zdecimovanou generaci pubertáků – která ztratila kontakty se svými spolužáky, a mnohdy i schopnost adekvátně svému věku se socializovat, sebepoškozují se, obrovský nárůst depresí, a jak jste řekla, i nárůst pokusů sebevražd mladistvých – spasíme tím, když si ráno ťuknou esenciální olej na zápěstí?“

Helena Neumannová: Samozřejmě nespasíme je pouze esenciálním levandulovým olejem z levandule chodouňské. My máme bionápoje, nabízíme jim harmonizovanou vodu, nabízíme ledový čaj s devíti vitamíny a s levandulí. Nabízíme jim levandulovou limonádu, nebo i obyčejnou tyčinku. Jsou tady čaje, a tak dále. Máme kaše a další produkty.

Chci říct, jestli tady mohu do éteru, že úplně nejvíc takovému človíčkovi pomůžeme tím, že tady pořád pro něj budeme, budeme s ním mluvit, budeme ho hladit, objímat ho, laskat, odpouštět, protože my jsme tady od toho, abychom měli ve vztahu k němu bezpodmínečnou lásku. Skutečně. Je to šílené období. Mám dva pubertáky doma, a vzpomínám na Betty McDonaldovou: „Posílám vám Imogenu a vraťte mi ji, až jí bude 30.“ Nádherná věta, která mě provází každý den, a je pravdivá. Nicméně prosím, nic nedokáže léčit víc než právě pozornost, komunikace, pohlazení, láska, něha a laskavost. Samozřejmě jsou tu byliny, které nám dokážou nesmírně pomoci s těmito problémy, protože právě levandule lékařská, jestli je v něčem nejlepší, tak je to na nespavost, úzkosti, deprese, skutečně i na noční můry.

My dneska slyšíme z Psychiatrické kliniky z Motola, že se týdně hospitalizuje dvacet dětí mezi dvanáctým až osmnáctým rokem, které to prostě nedají. A to je strašné. Psychoterapeuti, psychiatři, psychologové volají, bijí na poplach. Speciální pedagogičtí pracovníci na gymnáziích i na středních a základních školách křičí, a volají po vládě, aby umožnila pomoc právě přírodní medicínou. Ale

i nutričním poradenstvím, protože i jídelna je pořád tragická, stejně jako školství, které se od Marie Terezie nezměnilo. Je skutečně potřeba pomoci, aspoň u mladých a u dětí.

V USA je nemocnice, založená na levanduli lékařské, kde třeba ztrátu vlasů u ženy s hormonálními změnami vyléčili potíráním levandulovým olejem v bio kvalitě

Martina: A myslíte, že když jsou třeba v nějakém už poměrně těžkém psychickém stavu, nebo v těžkém psychickém rozpoložení, tak je chemie v tu chvíli na místě? Protože pak si někdy můžeme říkat, že jsme určitý čas takzvaně prokaučovali, když jsme dělali nálevy z kopřiv.

Helena Neumannová: Tak tohle je strašně těžká otázka, protože vše souvisí se vším. O tom, o těchto aspektech, které ovlivňují jedince, který má problém, je epigenetika. Odpovím vám takto: Mluvíme-li o rodině, která je zdravá, kde jsou dobré mezilidské vztahy, která si jednou za dva dny sedne k večeři, k snídani, nebo k obědu a popovídá si spolu, má se ráda, kde nejsou velké problémy, ať už sociální, ekonomické, nebo finanční, tak pak takovému jedinci skutečně pomůže daleko víc příroda. Stojím si za tím. Protože tito jedinci za mnou jezdí – ať to jsou anorektičky, bulimičky, ať jsou to kluci, kteří se pokusili o sebevraždu, děti, které mají rozřezané ruce, nebo nohy od zdola až nahoru – a léčím je. Opravdu tato bylina, levandule lékařská, je v tomto případě obrovským pomocníkem. A aby si odborníci, kteří teď budou bezpochyby křičet, že blábolím, nemysleli, že si vymýšlím, tak já to, Martino, mohu doložit stovkami výzkumů, které byly s levandulí lékařskou udělány ve světě.

Martina: Vědeckých výzkumů?

Helena Neumannová: Vědeckých, vědou podložených výzkumů.

Martina: Dvoje zaslepené studie? To, co máme všichni obzvláště rádi?

Helena Neumannová: Já vím, že tyto výzkumy potřebujeme. Potřebujeme to neustále definovat, uchopovat, a tak dále. Ale představte si například reflux jícnu, který stále neumíme léčit: Zním jednoho 45letého pacienta, který bere dvacet tablet denně, aby dal svůj život s těžkým refluxem jícnu, protože jeho jícn prakticky nepracuje, protože to má samozřejmě autoimunitní, psychosomatické, a tak dále. Je to feťák. Normální feťák, kterému jsem z dvaceti léků odbourala osm, dostali jsme se na dvanáct. To je zatím můj největší výsledek – po roce. Nicméně tento člověk si přečetl analýzu z pakistánsko-britského výzkumného týmu, který dokázal reflux jícnu absolutně vyléčit pouhou aromaterapií, za pomocí levandule lékařské a tymiánu, čistou aromaterapií, která je dneska v celostních klinikách ve světě, ať jste v Americe, Švýcarsku, v západních klinikách, v Belgii, kde skutečně lidé vyžadují celostní péči a nic jiného nechtějí. Takže se léčí aromaterapií. A my, představte si, máme levanduli lékařskou, kterou můžeme použít i in vitro, vnitřně. To znamená, že pracujeme dvojím efektem tak, jako to dělali naši předchůdci lékařů – Hildegarda, Rudolf Steiner.

Nebo si představte, že v Americe existuje klinika, která na levanduli lékařské postavila celý hospital, celou nemocnici. Oni léčí, mají prokázaný sedmiměsíční vědecký výzkum, kdy totální alopecii, tedy ztrátu vlasů u ženy s hormonálními změnami, vyléčili pouhým potíráním levandulovým olejem v bio kvalitě. Mimochodem stát Washington, oblast Sequim, je šesté nebo sedmé místo v pěstitelství levandule lékařské na světě. Británie je dneska devátá, Francie až osmá, a největší jsou Bulhaři. Mohla bych vám jmenovat. Opravdu svět je úplně jinak, než se my domníváme. My stále vnímáme levanduli lékařskou v mýdle a proti molům, nebo v šatníku, protože to tak známe z Francie. A to je prostě strašné.

Martina: Pojdme zakleknout na záhonky u vás: Vaší levanduli se říká levandule chodouňská. Je to vámi vyšlechtěný druh, typ? Nebo co si pod tím představit? Promiňte. Ještě připomenu, co jste říkala

v prvním díle, že jste si musela v Německu kupovat malé, konvenčně vypěstované rostlinky, a pak pět let čekat, než jednak vyrostou, a také se ozdraví.

Helena Neumannová: Ano. Levandule lékařská v bio kvalitě nebyla. Prostě nebyla, a dodnes je velmi nedostatková. Představte si, že nejmenovaná rakouská firma, která produkuje právě tak, že už má na účtu peníze ještě dříve, než, jak se říká, „vykopnou“, produkuje špičkové, zdravé produkty, super potraviny, nápoje, a tak dále. A ta mi každý rok nabízí milión euro, když jim prodám celou sklizeň, aby to šlo do Rakouska. A já si vždycky tlučím na čelo, a říkám si: „Vy jste se asi úplně zbláznili?“

Nicméně, levandule chodouňská je to proto, že my ještě navíc, kromě toho, že tady máme mráz a vítr, tedy jako slovanská území, tak představte si, máme také geopark Barrandien, který je chráněn UNESCO. A my jsme zjistili, že ve světě existuje takzvané geofoot, což jsou rostliny, které jsou pěstovány právě na území geoparků – nad biem je ještě demeter – kdy sklízíte pouze při určitém svitu měsíce, a pouze v okolí kamenů, které jsou léčivé. Takže geofoot je považováno za vysoce léčivé. A my se můžeme prsit geoparkem Barrandien, protože ležíme v jeho srdci. Proto jsme chtěli výzkum s Vysokou školou chemicko-technologickou – přičemž bych strašně ráda poděkovala docentce Čížkové, a doktorce Horsákové – protože jsme věděli, že v levanduli jsou nejenom minerální unikáty, ale i vítr, mráz, a krajina kolem, kde hospodaří rod Stehlíků, který si velmi považuje půdy, protože tam hospodaří už od 15. století.

Co je biokvalita? Půda, voda, kuře, kráva bez antibiotik a hormonů. Bio kuře, kráva, vepř, mrkev, okurka mají jinou chuť, a léčí.

Martina: To znamená, že rod Stehlíků obhospodařoval určitá pole, latifundie nějakým specifickým způsobem, takže se tam mohla, a začala hned zasazovat a sklízet levandule v biokvalitě?

Helena Neumannová: Ne. Pan Stehlík samozřejmě ze začátku postupoval jako všichni, hledal řešení v různých přírodních hnojivech, a tak dále. Oni mají hlavně chov krav, to je nejdůležitější, zároveň pěstují kukuřici, brambory, a obhospodařují pole tím, že střídají. To znamená, že respektuje vztah k půdě tak, jako to dělali sedláci v historii – jeden rok jsou tam brambory, druhý rok jetel, a tak dále. Nicméně, co je nejcennější, pan Stehlík byl jeden ze zakladatelů Asociace soukromých zemědělců: Byli to pan Miler, pan Němec a pan Stehlík. Pepa je ve věku mého manžela, dneska jsme přátelé. Josef Stehlík je vlastně ten, kdo mě do Chodouně vyloženě nalákal, abych zkusila obhospodařovat, protože on mi prodával část polí – část pan Stehlík, a část jedna starší dáma, která byla vedle. A pan Stehlík mě lákal i tak, že říkal: „Vždyť vidíš. Deset let tady spolu jezdíme farmářské slavnosti, ty se třicet let věnuješ bylinám, znáš historii, studovala jsi to i ve světě, a já sem chci to nejlepší.“ Čili jsme opravdu hledali toto spojení i proto, že chtěl dát Chodouni to, co jí bylo vyrváno, ukradeno.

Mimochodem ve Svatém Janu pod Skalou, přes kopec, byly za 1. republiky první minerální lázně, a je tam dodnes pramen, sice malý, ale je tam. Já sama mám na svém pozemku minerální pramen, protože když jsme si nechali udělat rozbor vody, tak jsme zjistili, že je velmi bohatá na úžasné minerály. Ale zatím finance na to, abych udělala minerální lázně, nemám, ale je to pochopitelně můj sen, vytvořit celostní lázně, a znovu nalákat celý svět, aby věděl, že tady pořád pečujeme o dědictví a bohatství. Takže skutečně, tohle bylo tím důvodem. A myslím, že tak je to se vším. Třeba pan Syrovátka to podědil, a proto má tu laskavou péči a lásku, a vlastně si nemůže dovolit pečovat jinak, než se svou obrovskou láskou a dřinou. A my jsme do toho šli úplně stejně, akorát s tím, že jsme se tam nenarodili, ale byli jsme přizváni právě pro znalosti.

Martina: Vy jste tady mnohokrát zmínila: „v biokvalitě“. Ale biokvalita u nás už zdaleka nemá tu pověst, co dříve, přestože se to teď zase trochu mění, přes vyslovenou skepsi vůči předraženému biu – které

je nakonec úplně stejné, jako všechno ostatní – si lidé znovu začínají hledat vztah k bio-hospodaření, protože si uvědomují, že je to nejenom pro nás, pro naše zdraví, čistotu organismu, ale že je to také šetřivý a ohleduplný přístup k přírodě, krajině, okolí. Ale řekněte mi: Co znamená, ve vašem pojetí, pěstovat levanduli v bio kvalitě?

Helena Neumannová: Úplně nádherně jste popsala vztah Čechů k bio. K nám přijížděli lidé, kteří na nás s velkým humorem a nadsázkou křičeli: „No jo, bio se hnojí v noci.“ A já vždycky říkám: „Vezměte nůžky, a pojdte s námi chvíli dřít na pole. Pojdte si to vyzkoušet. Pojdte si vyzkoušet skutečnou dřinu.“

Co se týče biokvality, tak na to je nejjednodušší odpověď, jaká může vůbec existovat: Dovedete si představit, že do půdy patří hormon? Dovedete si představit, že do naší vody patří antibiotikum? Dovedete si představit, že do krávy, nebo kuřete, se má něco píchat? Nemá. To tam nepatří. Kráva i kuře dokážou růst sami. Samozřejmě pomaleji, ne tak intenzivně, ne finančně efektivně, jako když mu podáte hormon, ale za to, když potom ochutnáte bio kuře, nebo bio krávu, bio vepře, to je jedno, nebo když ochutnáte bio mrkev, bio okurku, tak nejenom, že je chuť zcela jiná. Nejen, že se navracíte ke skutečné chuti plodiny, byliny, nebo masa, ale ony vás léčí. To je to, co nám říkal Hippokrates: „Jezte tak, aby jídlo bylo vaším lékem, a ne, aby byl jednou lék vaším jídlem“.

Takže na to je jednoduchá odpověď: Na člověka, který si ráno dá tři majonézové chlebíčky a pivo, k obědu si dá půl vola a řádku brambor, samozřejmě chemicky ošetřených, večer si dá čtyři rohlíky a gothaj, nebo nějakou klobásku, a zase nějaké to pivo, nebo vínečko, a samozřejmě ve větší míře. Takovému člověku není pomoci. A já mu ani nechci pomáhat, protože nemusím. On přijde sám. Přijde sám v momentě, kdy mu stanoví diagnózu, a nedej Bože, mu chemoterapie nepomůže. Nebo nedej Bože má autoimunitní onemocnění, na které vlastně lékaři nemají léčivo. On

sám přijde, protože to je krásná vlastnost lidského bytí, že když už je průser, tak potom jdeme, a hledáme všude, nejenom u rozumbrady lékaře. Takže asi tak bych to řekla k biu.

A samozřejmě bio certifikace je úžasná věc v tom, že dokáže vysvětlit babičce na zahrádce, která pak jde na trh a tvrdí, že má bio bylinky nebo bio brambory, že bio bylinky, nebo bio brambory skutečně nemá, protože když si soused nastříká muškáty, aby je měl pěkné, tak veškerý ten sajrajt jde do její máty. Navíc byliny mají jednu, dá se říct, dobrou, ale i špatnou vlastnost: Chrání své okolí a prostředí. Ony potřebují chránit. A léčí i půdu. Takže samozřejmě, když si soused postříká jablka nebo muškáty, tak vy byste měli jít, a zkusit laskavým tónem a diskusí sousedovi vysvětlit, že nejenom likviduje jeho děti, ale likviduje i vaše děti.

Do Levandulového údolí jezdí vysoce postavení manažeři drahými automobily, aby se zbavili těžké migrény, na kterou jim nepomáhají žádné prášky

Martina: A jakým způsobem tedy pečujete o půdu? Protože si neumím představit, že ji necháte jen tak ladem: Zasadím, a na podzim prodám kravku.

Helena Neumannová: No, ale ono to tak je.

Martina: Vůbec nic? Žádná přírodní hnojiva?

Helena Neumannová: Já odmítám i přírodní hnojiva. Víte, já si prostě myslím – a je to zase dáno i mým naturelem, a nepřesvědčuji vůbec nikoho, aby nepěstoval s přírodními hnojivami – chraň Bůh, prosím, tak by to nemělo vůbec vyznít – ať každý přistupuje k půdě s láskou a s respektem. Ale samozřejmě přírodní hnojiva jsou velice dobrá. Já ale, nevím proč, si prostě myslím, že když dříve v historii lidé levanduli dokázali pěstovat bez hnojiv, tak že já to dokážu také. Pokud je půda čistá, a dnes už po pěti, osmi letech, je více než čistá. My máme kontroly 4x do roka z každého rohu našeho pozemku, což je čtyři a půl hektaru. Není to málo a každý rok jsme nesmírně chváleni, a jsme na to strašně pyšní.

Třeba teď na jaře se těšíme na bio-pampeliškové údolí. Takže maminky k nám můžou přijet na bio pampelišky. Víte, co je to za úžasnou věc, když můžete vypustit dvouletého prcka, aby utíkal, utrl si pampelišku, nebo sedmikrásku, a snědl ji, protože je v bio kvalitě? Já jsem nesmírně hrdá na to, že jsem to dokázala. Strašně bych si přála, aby tady bylo víc rodin, které dokážou tímto způsobem vytvářet takovéto Edeny na naší půdě, protože se potom staneme rájem bylinkářů i pro další země, nejenom pro nás. V létě k nám přijížděli Němci a Holanďani, a říkali: „Ježíš, my o vás vůbec nevíme. To je nádhera.“ A to nebylo léto, byl květen. To jsme ještě zrovna měli pampelišky, a oni říkali: „Tady je tak blaze. Tady je líp, jak na Bali.“ A my jsme říkali: „Ježíš, je krásné tohle slyšet. My si toho nesmírně vážíme.“ Protože si tam lehnou na lehátko, a vápencová moře a levandule samozřejmě léčí, když u ní sedíte. Léčí i v zimě. Ono se to nezdá, ale ta síla a energie do vás prostě jde.

My už dneska máme dokonce pět manažerů, nejmenovaných, samozřejmě, vysoce postavených pánů, kteří přijíždějí svými drahými automobily do Levandulového údolí, a když mají těžkou migrénu, tak si vezmou deku a jdou si tam lehnout, nebo se stulí do křesla, a my jim uděláme aromaterapii, čajový rituál – a je dobře. Oni vědí, že jim to pomůže, a mnohdy mi říkají: „To není možné, Heleno. Mně nepomáhá ani koňská dávka aulinu, nebo ibáč, nebo cokoliv.“ A tohle jim pomůže. A to byli lidé, kteří se tomu posmívali.

Martina: Paní Heleno Neumannová, vy jste tady před chvílí řekla, že je ještě něco nad biem. Řekla jste Demeter?

Helena Neumannová: Ano.

Naše prababičky věděly, proč na Zelený čtvrtek vykouří světničku bílou šalvějí, nebo levandulí, a proč se na svatého Jana ve čtyři až v šest ráno sklidilo. A dokázaly pracovat s myslí a s duší skrz byliny.

Martina: Demeter. Vzpomínám, že v nejrůznějších knihách můžeme slyšet o tom, kterak bosorky chodíval za úplňku sbírat nějaké bylinky. Ale ony to nebyly jen bosorky, byly to naše babičky, které věděly, že

nějaká bylina se musí sklízet o svatém Janu, nějaká se musí sklízet v novoluní, nějaká za úplňku. A i dnes víme, že rebarbora se musí sklídit do červa, protože jinak je v ní příliš mnoho kyseliny šťavelové. Takže žádné pověry, žádné čáry a kouzla. Vím, že existují, i v Rakousku, některé certifikované kosmetické firmy, které tímto způsobem také pracují. A teď se přes mnoho slov dostávám k otázce: Má levandule také takové požadavky na to, že musí být sklizena tehdy a tehdy, a v takové teplotě? Zkrátka – Demeter.

Helena Neumannová: Nejedeme Demeter. Tedy, přáli bychom si to i přesto, že jsme kousek od Koněpruských jeskyň a Čertových schodů, takže bychom mohli, protože ty kameny skutečně... a přímo sídlíme na srdci Barrandien parku. Ale je to ještě více finančně náročné než biocertifikované byliny. Nicméně, ráda bych zdůraznila, pro všechny milovníky levandule lékařské, že jsou skutečně dána pravidla, a to platí pro všechny bylinky. To znamená, že například my nesmíme sklízet šest hodin po dešti, a dvě hodiny před deštěm, protože pak je vlhkost v bylině tak extrémní, že bychom ji nedokázali správným způsobem usušit, abychom udrželi biodynamickou látku léčivých bylin uvnitř.

Takže si představte, že když máme období sklizně, tak u nás to funguje tak, že jsme všichni vynervovaní, přestože pijeme levanduli, z toho, jak bude pršet, v kolik to skončí, kdy zavoláme lidi, protože v jeden moment sklízí třeba šedesát lidí, a vy musíte lidi nabrat přesně v tu pravou hodinu, abychom sklídili co nejvíc. Samozřejmě, úplně běžné pravidlo je, a to považuji za nejcennější předání od našich prababiček a pradědečků, že sklízet byliny se má hlavně po ránu, úplně ideální je pátá, šestá hodina, což ne každému vyhovuje. My třeba vstáváme brzy i kvůli péči o farmu, a tak dále, a dneska už tam máme i lázeňské procedury, takže i kvůli péči o naše klienty, ale opravdu ideální je to do deseti, jedenácti hodin, protože pak, při přímém slunci, se sklízet nemůže. Ono je to i dobře, chrání to

i člověka, protože si jde do stínu si odpočinout, najíst se, zchladit se vodou. Všechny tyto rituály jsou v přírodě v souladu, všechno je v nádherné harmonii, a vůbec nad tím nemusíte přemýšlet.

Martina: A v logice.

Helena Neumannová: Ano. Ono se to samo nabízí. A jak jste správně řekla, naše bosorky – to je samozřejmě přehnáno, a vysmívám se tomu, paroduji – naše prababičky věděly, proč na Zelený čtvrtek vykouří místnost, světničku bílou šalvějí, nebo právě levandulí, a proč se na svatého Jana ve čtyři až v šest ráno sklidilo. Ony věděly, k čemu tyto rituály slouží. Ony skutečně dokázaly – a teď už si hraju, ale je to tak – dokázaly i určitá kouzla. Dneska tomu říkáme kouzla. Ony dokázaly pracovat s myslí a s duší skrz bylinu. A to je to, co se úplně vytratilo, protože my se toho bojíme. Bojíme se toho oprávněně, protože bychom byli nazýváni šarlatány, ale skutečnost je taková, že všechny tyto rituály, které byly na Velikonoce, na Vánoce, posvícení, otevírání studánek, všechny naše nádherné tradice a zvyky, sloužily především k ozdravení člověka a mezilidských vztahů. A to je to, co jsme ztratili úplně.

Lidé, kteří říkají, že mají na levanduli alergii, se mýlí. To nemůže být z levandule lékařské v biokvalitě, ale dostali něco jiného.

Martina: Vzpomínám si, že když tady byl bylinkář pan Vitásek, tak mluvil o své teorii, že když se vám bylinka nelíbí, tak ji nepijte, protože vám nepatří.

Helena Neumannová: Jednoznačně. Naprosto s ním souhlasím, a podepisuji celým jménem.

Martina: Protože vy víte, že levandule se líbí každému.

Helena Neumannová: Ne. Pouze 90 procent planety ji má rádo, a 10 procent ji nenávidí.

Martina: Skutečně jim vadí ta výrazná, specifická vůně?

Helena Neumannová: Ano. Deseti procentům vadí a říkají: „Já ji nesnesu.“ Problém potom je, když přijde člověk a říká: „Já na ni mám alergii.“ Tak odpovídám: „To prosím neexistuje. To není levandule lékařská, ale dostal jste bohužel jed.“

Martina: To znamená, že z hybridů, které máme na zahrádkách a které si tak opatrujeme, čaje nevařit?

Helena Neumannová: Rozhodně ne. Samozřejmě jsou lidé, kteří se dostanou k levanduli lékařské, třeba pokud mají chalupu na Šumavě, kde opravdu sousedé nic nestříkají, a jsou u lesa. To je ideální. Ale prosím, když pěstujete bylinky tam, kde jsou zahrádky na sebe, jak bych řekla, nacpané, a je tam spousta dalších aspektů, třeba jalovec by na zahradě vůbec neměl být, protože obsahuje všechny nemoci rostlin v okolí, a přenáší je do bylin, protože ony to od něj vytáhnou. Botanika je vysoká věda. Takže já vždycky říkám: „Ano, bylinky, které máte na zahrádkách, používejte právě na provonění, koupel, můžete i na kůži.“ To mi nevadí, protože myslím, že je to minimální riziko. Ale řekne-li vám potom někdo: „Já jsem měl alergii na levanduli, a nemůžu ji.“ Tak já říkám: „To jsi neměl alergii na levanduli. To jsi dostal jed.“ To je jednoduché. A proto by lidé měli přemýšlet do něčeho investovat.

Dobře, rozumím tomu, že řeknou, že bio maso, bio zelenina a bio ovoce jsou drahé, protože i z chemicky ošetřeného ovoce a zeleniny dostanete pár vitamínů. Ale samozřejmě dostanete do těla jedy. Jestli ale na něčem nešetřit, tak proboha, když mi něco je, a potřebuji se uzdravit, tak si přeci koupím bio certifikovanou bylinu, protože mám záruku, že ten člověk tomu rozumí, je vzdělaný, a že dokáže sklídit, usušit a připravit produkt v dobrých poměrech tak, aby mi pomohl, a ne uškodil. To je celé.

Martina: Učiňme vědě za dost. Rozloučíme se vysloveně studiemi: Zmiňovala jste, že tuším už v roce 2019, jste začali spolupracovat na Vysoké škole chemicko-technologické na vaší bio levandulové

harmonizované vodě. Proč se do tohoto Vysoká škola chemicko-technologická, a ony dámy, pouštěly?

Helena Neumannová: My jsme to s paní doktorku Horsákovou vyloženě urosily. A to z toho důvodu, že jsme, Martinko, musely vylévat hektolitry harmonizované vody, než jsme zjistily, jak šetrně pasterovat, a uchovat biodynamické látky z bio levandule, a z bio citronu, v čisté vodě. Protože...

Martina: Bez konzervantů?

Helena Neumannová: Bez konzervantů, samozřejmě, bez jakékoliv chemie a konzervantů. A přesto, že zpasterizujete, tak se nám to kazilo, a tvořily se nám plísně – a my jsme plakaly, a byly zoufalé. A paní doktorka říkala, že jsme její noční můra. Ale nakonec to Iveta Horsáková s paní Milenou Krčálovou, která právě je naší šéfkou výroby, dokázaly. Mimochodem Milena pracovala 15 let na ARO na Homolce, a zachraňovala lidské životy – vozili jí rozbité lidi vrtulníkem – takže velmi dobře rozumí lidskému organismu. A jsme nesmírně pyšní, že jsme dokázali najít cestu. Protože představte si, že to málo kdo dokáže, a dodnes, když na trh přijde bio limonáda, nebo bio ledový čaj, tak se velmi často stává, že prodejci nedodrží skladovací teplotu, takže klient už vlastně koupí limonádu nebo čaj, který je plesnivý. To se děje velmi často, takže pozor na to. A my dneska s touto vodou dokážeme léčit. A hlavně dokážeme odbourat bolest hlavy touto vodou z čisté přírody. A kdo to dneska nezná? Takže tak.

Martina: Existuje něco, na co si člověk musí dát pozor? Protože i levandule je léčivka, a tudíž – všeho moc škodí?

Helena Neumannová: Ano. U člověka, který má nízký tlak, a trpí na to i ve vztahu ke změnám v okolní přírodě, na tlak kolem nás, říkáme, že v případě, když od nás dostává kůru levandule, tak by po třech dnech měl na jeden vynechat, abychom naučili tělo si s levandulí hrát, protože ona regeneruje dynamicky. To znamená, učí

znovu tělo pochodům, které mu byly nastaveny od přírody. Takže čtvrtý den člověk vynechá, a levandule si krásně sedne s tlakem, a on nemá ty andělíčky. Takže asi tak.

Martina: Paní Heleno Neumannová, já vám moc děkuji za to, že jste nás s takovou vášní seznámila s tak známou bylinkou jako je levandule, a myslím, že mnohé i nadchla pro to, aby zkoušeli žít v přírodě, s přírodou, a přemýšleli nad věcmi, které dělají. Díky moc.

Helena Neumannová: Mockrát děkuji a přeji všem, aby opravdu přírodu nejenom opečovávali, ale aby si jí vážili, protože v ní najdete úplně všechno, co potřebujete pro svůj život.

Všechny příspěvky s Helena Neumannová

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.